

Токійський дощ

КУПИТИ

Малу мріяла про одне — зникнути. Втекти подалі від дому, від Німеччини, від життя, яке стало кліткою. Тож коли їй випадає нагода поїхати за програмою шкільного обміну до Японії, вона не вагається. Токіо дивує її своєю інакшістю — так само, як і таємничий однокласник Кентаро. Дівчина не поспішає підпускати його до себе, але Кентаро показує їй місто, яке любить по-справжньому. Під час романтичних побачень під неоновим літнім дощем, божевільних караоке-сесій із якудза та чарівних моментів на даху школи між ними народжується щось справжнє. А Малу відкриває в собі те, що навряд чи відшукала б сама. І коли над Токіо обрушується катастрофа, дівчина ладна зробити все можливе й неможливе, щоб у хаосі зруйнованого мегаполіса знову знайти того, хто став її всесвітом.

Ірашшаймасе

Повільно, однак невідворотно в мені наростала паніка. Я домовилася зустрітися за п'ятнадцять хвилин із родиною, що мене приймає, біля магазину одягу «Юнікло». За даними гугл-мапи від точки зустрічі мене відділяли ще дві хвилини або ж сто сімдесят метрів. Це було би непроблематично і, принаймі, не абсолютно неможливо, якби не той факт, що я перебувала посеред найжвавішого у світі залізничного вокзалу, до того ж у Токіо — велетенському місті-мільйоннику.

І слово «вокзал» звучить як найсміливіше применшення — воно змушує таких наївних, як я, повірити, ніби шістнадцять років життєвого досвіду достатньо, щоб упоратися самотужки. Це не так. Станція Шінджюку — насичений неонм велетен із тридцятьма п'ятьма коліями і, хоч вірте, хоч ні, із двомастами виходами — як на останньому рівні відеогри. Уже півтори години я намагаюся знайти вихід із лабіринтів цього тунелю, натомість він затягує мене дедалі глибше у своє ревуче нутро: ресторани, цілодобові магази-ни, бутики, розкладки з газетами, перукарні, пекло азартних ігор, забігайлівки, магазини зі шматтям, книгарні, сувенірні крамниці, електротовари, квіт-карні, місця для куріння та караоке-бари — і все це оформлено з гучним несмаком і величезними рекламними щитами, зловісні написи яких блимають наввипередки.

Я почуваюсь геть загубленою. Втома паралізує і судомить мої кінцівки, і я могла би заприсягтися, що сила гравітації тут, унизу, у металевих нутрощах землі, втричі сильніша, ніж на її поверхні. На моїх долонях утворилися мозолі. Моя валіза вже втомилася від тортур, тож протестує скрипом і заклиненими коліщатками. У неї до краю напхано речей на дванадцять місяців, і вона, ймовірно, вибухнула б, якби мій батько не обмотав її, як мумію, цілим рулоном клейкої стрічки.

Лишається ще десять хвилин.

На станції Шінджюку щодня перетинається понад чотири мільйони подорожніх, але, на відміну від мене, кожен із них, здається, знає, куди прямує. Немовби строкатий потік, тече велелюддя, швидко і злагоджено —

так, ніби кожен рух репетирували. Я тут єдина, хто стоїть, а отже, змінює напрямок руху та перетворює хаос на своєрідний порядок.

Куди?

Шестерні у моїх грудях аж іскрять — так несамовито калатає моє серце. До того ж я голодна як вовк, бо вже дуже довго не мала й крихти у роті. А що, коли я ніколи не знайду родину, що прийматиме мене? Знову мене навідує цей пекучий ірраціональний страх — магазинофобія, її, зазвичай, відчуваєш у дитинстві, коли мама раптом зникає за полицею з повидлом. У цьому випадку полиця з повидлом — цілий океан, а мій супермаркет — вокзал, який зробив усе, аби мене проковтнути.

Описати коротко мою мізерність можна так: я сама-самісінька у Токіо — місті, де ніколи ще не бувала, у країні, яку не знала, на континенті, який на віддалі нескінченних кілометрів від дому (якщо бути точнішою, тринадцятьох болісних годин перельоту між двома пенсіонерками, що ніяк не невмовкали). І найдивніше — я тут із власної волі.

Місяць тому я дізналася, що мене відібрали з-поміж учнів для участі в програмі обміну. Три ексклюзивні місця, й лише одне з них — у Токіо.

Оскільки досі наша програма учнівського обміну обмежувалася Європою, то нечувана досі, абсолютно нова можливість — відвідувати японську школу впродовж року — стала справжньою сенсацією і, відповідно, створила величезний ажіотаж.

Власне, я доволі посередня учениця й дотепер так і не знаю, як мені випав цей заповітний золотий квиток. Гадаю, мої перевтомлені вчителі та безпорадні батьки якоїсь повні зійшлися на нараду й вирішили, що саме на часі відіслати інопланетян назад на їхні планети. Й оскільки зі швидкістю світла подорожувати на периферію Всесвіту неможливо, то протилежний кінець Землі видався найприйнятнішою альтернативою.

Я не можу на них за це гніватися. Вже доволі тривалий час я не вписуюся ні у свій клас, ні у свою родину. Не те щоб це було для мене особливо непросто, але все змінило літо два роки тому. Відтоді все пішло шкереберть. Або, у моєму випадку, — стрімголов із єдиним просвітком аж ген-ген далеко. У тринадцять років я відкрила у собі пристрасть до аніме

— особливо фанатіла від фентезійних фільмів студії «Гіблі». У чотирнадцять я уперше прочитала японського автора Харукі Муракамі та до запаморочення закохалась у його твори. Японія стала для мене чимось на кшталт таємного притулку, країною моєї мрії, і я заприсяглась, що колись, після закінчення школи, помандрую тихоокеанською острівною державою. А щоб належно підготуватися до пригоди, яка колись мала статися, я майже рік вивчала японську.

І щойно я подумала, що моя мрія ось-ось здійсниться — передчасно й несподівано — стався парадокс: у реальному житті я спасувала перед невідомістю. Колись — це звучить гарно, а зараз — це паніка. Я ж, так би мовити, пристрасна, мужня, допитлива любителька мандрувати світом, яка свою однотонну, одноманітну кімнату не полишала ні разу. Мрійниця — так називали мене мама й тато, але це ще занадто романтичний діагноз для моєї розкішної бездіяльності. Також друзі поступово почали вернути носа від мене. І в той час, коли всі просто схиблені на тому, аби пізнавати нове (нових людей, нові кафе, нову музику, нові фарби для волосся, нові, нові, нові...), мені важко даються зміни. Скасувати їх останньої миті — у цьому я була профі.

Рекомендована література

Це те, що вас зцілить,
коли будете готові

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ